

- motstand slik som den offisielt foreligger i statsrådprotokollen er en senere omredigering av den opprinnelige beslutning om ikke å fortsette motstanden. Haakon Meyer i «Det annet syn» forfekter den påstand at Regjeringen først i London bestemte seg for fortsatt militær motstand. Jfr. en kunngjøring i bladet «Finnmarken». (Fotostat ved Inst.) Jfr. Innst. I, b. II, Bilag 8, s. 309—13.
- 52 «Elverumsfullmakten» står først i «Norsk Lovtidende» 1940—45 («Londonutgaven»). Jfr. Innst. VI, s. 24—25 og s. 236—40. Jfr. UDA 1.5/4, 17827/41. «Elverumsfullmakten» var den formelle hjemmel for alle forordninger eldre enn 14. 6. 1945, da det norske Storting igjen kom sammen. Jfr. «Morgenbladet» 25. 10. 1946, som gjengir innstilling fra Stortingets Protokoll-komite angående regjeringsprotokoll fra 1940. Det heter at Protokoll-komiteen erklærte «Elverumsfullmakten» av 9. 4. 1940 gyldig, selv om formene for vedtagelsen ikke var fullkomne. Jfr. Castberg som sier at «nødretten» var fullt tilstrekkelig som grunnlag for vedtagelsen.
- 53 Jfr. Innst. VI, s. 25—33: «Forhandlinger om et konsultativt råd.» Jfr. også ROH, s. 103—04, 207—10, 227—31.
- 54 ROH, s. 136—37 og s. 145.
- 55 Regjeringen var tidvis supplert med J. L. Mowinkel og Arne Sunde av Venstre, Sven Nielsen av Høyre, Jakob Vik og Anders Fjelstad av Bondepartiet, samt Paul Hartmann fra «Hjemmefronten», jfr. Innst. VI, s. 19—23.
- 56 Jfr. Jakob Schive til UK, 3. 2. 1947: «Col. Wilson skal i en rapport ha uttalt at Milorg var sprunget ut fra konservative kretser. Det er vel mulig at slike forestillinger også har gjort seg gjeldende innen Regjeringen.» Uttrykket «borgerlig Milorg» ble flittig brukt av kommunistene i odigs betydning, især fra 1944, etter at deres krav om «Frihetsråd» og kommunistisk representasjon i hjemmefrontens ledelse ikke ble imøtekommet. Da dukket også klisjeen «borgerlig militærdiktatur» hyppig frem i den hemmelige kommunistiske propaganda.
- 57 Jfr. oberstløytnant Paal Frisvold til forf.: da tvangsevakueringen av Finnmark var pågått en tid, ble det i Storbritannia utarbeidet planer om å sende såkalte Nissen Huts, etc. til Finnmark på et norsk skip. Frisvold var på den tid norsk liaison-offiser til Special Force 134, H.Q., under general Sir Andrew Thorne. P.g.a. situasjonen i Frankrike, ble det sagt, kunne det ikke skaffes skip til Finnmark. Frisvold bemerket da at dersom de norske sjøfolk fikk vite at man på høyeste allierte hold ikke fant å kunne avse et skip til Norge, ville det ikke være utenkelig at norske sjøfolk som protest ville gå i land. Det ble da sendt et skip med de nevnte forsyninger til Finnmark.
- 58 Den såkalte «Flysaken» er et eksempel. Den norske regjering og Forsvarets Overkommando ønsket pr. fly å overføre norske flyktninger i Sverige til Storbritannia for der å utdanne dem til soldater. De allierte (britiske) myndigheter trenerte saken med den begrunnelse at det av hensyn til den totale allierte krigføring ikke var mulig å skaffe fly til et slikt projekt. Jfr. Innst. VI, s. 62—63. Jfr. UDA 27.5/11. Jfr. FA, avd. FO IV, sak 17B4: «Flysaken».
- 59 Jfr. Innst. VI, s. 54—79.
Jfr. UDA 25.1/10 9367/43 om «Emigrantregjeringene» under krigen 1939—45, alment. Jfr. CHDG, 1950, nr. 3, s. 12: «Pour les Alliés, la Résistance n'était